

игълно съ интересъ и твърдѣ трогателно. Той ни кара да жалимъ за времената на оцѣзи голѣми роднинства които се опазвахъ дори до деветото поколение, за времената когато слугата идеше на трапезата на господарьтъ, работникътъ на трапезата на патронътъ си; това бѣше хубавата страна на патриархалната система, недостатъцитѣ на която сме забравили защото не на закачагъ вече. Има, обаче, извѣстна незгодность да съединяваме семейството съ домътъ, като двѣ неотдѣлни нѣща. Едното е нужно, вѣчно, основано върху самото естество на чловѣкътъ и върху самитѣ закони на разумътъ; другото е безсѣмнено едно учрѣждение заслужвающе жаление, но което нѣма нищо абсолютно. Връскитѣ мѣжду бащата и майката, мѣжду родителитѣ и дѣцата сж опредѣлени връски, които почиватъ върху естеството на нѣщата; връскитѣ мѣжду работникътъ и патронътъ, мѣжду слугата и господарьтъ, сж връски измѣняеми, естеството на които може да се измѣни съ времето, безъ да се досегне на самата сжщность на обществото и на нравственный редъ. Даже връскитѣ на далѣчното родство иматъ повече една въображаема отъ колкото разумна сила. Нѣма съмнение че родството до една извѣстна степен влачи подирѣ си задължението на едно особено благоволение. Но задължението за общъ животъ, за общи интереси, за постоянни посѣщения не е абсолютно нужно. Само простий селски животъ прави тѣзи система възможна. Въ малкий градъ връскитѣ сж по распуснѣти; въ голѣмитѣ градове, тѣ сж още повече; въ столицата, тѣ не сжществуватъ: азъ не говорѣж за